

Två sydafrikaner, mr Francis Grim och mr Johann Engela, på en svensk vinterpromenad.

MISSIONÄRER TILL SVERIGE

niskor för Kristus. I sitt hemland har Engela vunnit allmänt erkännande för sitt måleri. Ja, av konstkritikerna har han t. o. m. betecknats som en av de mest löftesrika konstnärer, som de sista decennierna kunnat uppvisa i Sydafrika. Han har haft åtskilliga uppmärksammade utställningar där nere. På sina resor i Europa har han haft med sig ett stort antal av sina vackra tavlor, framförallt akvareller och gouacher med motiv från Sydafrika. Sin tavelproduktion har han utökat med nya motiv från de platser han besökt — alltsammans utomordentligt vackra saker i ljusa, lätta färger, tavlor som alla kan uppskatta och glädjas åt.

Det är genom försäljningen av dessa tavlor, som Grim och Engela finansierar sin verksamhet och sina resor. Likt tältnakaren Paulus förtjänar de själva sitt uppehälle var de går fram.

Det kan synas egendomligt att två män så ömmat för sjuksköterskornas andliga väl att de ägnar hela sin tid åt detta arbete.

— Vad är upprinnelsen till Ert ar-

För tre veckor sedan genljöd Johannelunds Missionsinstitut av glada damröster. Det var ett sextiotal sjuksköterskor från hela vårt land, som kommit samman till gemenskap och uppbyggelse kring Ordet.

Det märkliga med detta möte var att dessa svenska sjuksköterskor kallats samman av två herrar från Sydafrika, Francis Grim och Johann Engela. Dessa båda herrar har varit den drivande kraften i bildandet av ett kristet kamratförbund för sköterskor där nere, och har kommit till Sverige för att få till stånd ett liknande kamratförbund här. Under flera månader har de outtröttligt genomkorsat vårt land och hållit möten för sjuksköterskor i en mängd städer alltifrån Kristianstad i söder till Kiruna i norr.

När man ser herr Grim och Engela kan man inte undgå att fångas av den hänförelse och samtidigt djupa allvar som de gått in med i den uppgift, Gud kallat dem till. Man förstår att de vunnit vänner vart de dragit fram och kunnat väcka intresse för den stora sak de kämpar för.

Under Stockholmsvistelsen har de bott på EFS:s missionsvåning. Det har varit mycket inspirerande att stifta närmare bekanskap med dessa båda vänner från Sydafrika. De båda herrarna kompletterar varann på ett utomordentligt sätt. Francis Grim, en

reslig och bredaxlad engelsman sköter bl. a. de praktiska arrangemangen. I hans vänliga blick under de buskiga, ljusa ögonbrynen lyser trosvishet och tillförsikt, och när man lyssnar till hans lugna stämma, får man ett odelat förtroende för honom.

Johann Engela, en kortväxt, mörklagd boer (alltså av holländsk härstamning), är konstnär ut i fingerspetsarna, men samtidigt besjälad av en brinnande längtan att vinna män-

Från sköterskemötet på Johannelund. Sittande fr. v. Sigbrida Slotte, Norge, mr Grim, Norge, Randi Myhre, Norge, Catherine och Agnes Thomson, Skottland. Stående: Ulla Mineur, Ann Hellström, Elsa Bergmark, Anja Lukasela och Anniki Sipilä, Finland, mr Engela, Anna Snea Andersson, Therese Bergman och Disa Lindelöw

bete för sjuksköterskorna? frågar vi mr Grim, när han tittar in på DUT:s redaktion.

— Det började vid jultiden 1936, berättar han. Då dog min far på ett sjukhus i Germiston. Under den långa sjukdomstiden hade jag ofta besökt honom och då fått en närmare inblick i sjuksköterskornas värld. Jag kände att de hade ett stort behov av andlig hjälp och fick en verklig nöd för dem. Jag förstod också vilka underbara möjligheter som erbjöd sig, om vi kunde vinna sjuksköterskorna för Kristus.

Och så upptog vi ett arbete ibland sköterskorna i liten skala till att börja med. Vi visade dem intresse och sökte ta hand om dem, ordnade möten för dem och spred god, kristen litteratur ibland dem. Jag kände snart Guds kallelse att jag skulle helt ägna mig åt detta arbete. Till allas förvåning sade jag upp min förmånliga befattning som kurator vid postverket.

— Var mr Engela med från början?

— Ja, så gott som. Han var tidigare jazzmusiker vid ett danskapell. En kväll ställde en man honom inför frågan: »Vet du att Jesus dog för Dig?» Då var det som om fjäll föll från hans ögon. Han kände, att det var Kristus han sökt i årtal. Han hade fört ett världsligt liv men kände sig otillfredsställd. Nu fick han ta emot frälsningens gåva och ett nytt liv öppnade sig för honom.

En tid arbetade han i en kristen bokhandel. Jag kom dit för att göra några bokinköp. Då kom det så starkt för mig, att han skulle bli min medarbetare. — Ni skall komma och hjälpa mig, sa jag till honom. Han tog det först som ett skämt och skrattade åt mig. Han tyckte vi var så olika till läggning som två människor kan vara. Men det blev i alla fall så som jag sagt, och nu kan vi se tillbaka på 14 lyckliga år tillsammans.

— Berätta något om arbetets utveckling.

— Det dröjde inte så länge förrän en sjuksköterska skrev till oss, att hon ville hjälpa till och ville gå in under samma villkor som vi — d. v. s. heit lita till Gud för sitt uppehälle. Sedan kom den ene efter den andre, och nu är det åtta kvinnliga medarbetare som ger hela sin tid åt arbetet inom Nurses' Christian Fellowship, som sjuksköterskeförbundet heter.

Engela och jag levde den första tiden på £10 i månaden (ca 200 kr). Det var en glädjedag för oss, när Engela fick sin första tavla såld. Under alla åren har vi aldrig värdjat om någon gåva

(Forts. å sid. 44.)

Missionärer till Sverige

(Forts. från sid. 39.)

eller tagit upp en kollekt. De frivilliga gåvor, som kommer in från Herrrens vänner täcker behoven för de åtta kvinnliga heltidsarbetarna. Engela och jag är självunderhållande genom de tavlor vi säljer.

— Hur många medlemmar har det kristna sjuksköterskeförbundet i Sydafrika?

— Vi har inga matrikelförda medlemmar. Men uppslutningen till vårt arbete framgår i viss mån av att vår tidskrift HEART som utkommer 6 gånger om året, har en upplaga av 5 000.

— Vad anser kamratförbundet som sin förnämsta uppgift?

— Att vinna sköterskor för Kristus och att hjälpa dem att bli vittnen för honom bland kamrater och patienter. Vi tror att ett arbete med detta syfte kan bedrivas effektivt endast på klar evangelisk grund.

— Vad så arbetet i Sverige beträffar, så vill vi betona, att vi inte kommit för att införa några sydafrikanska metoder. Nej, det skall givetvis anpassa sig efter svenska förhållanden, annars kan det inte bli något varaktigt resultat.

— Hur ställer sig myndigheterna till Ert arbete?

— De är i regel mycket gynnsamt inställda. De inser vilken tillgång kristna sjuksköterskor är — de utför oftast ett bättre arbete än sina kamrater, är plikttrogna och pålitliga. Administratören för en av provinserna har t. o. m. tillställt alla sjukhusen en cirkulärskrivelse, där han framhåller att när någon av sjuksköterskeförbundets medarbetare besöker någon plats, skall mat och rum kostnadsfritt ställas till deras förfogande inom sjukhusen. Vilken hjälp det är kan var och en förstå.

Herrarna Grim och Engela är mycket tacksamma över all den vänlighet och förstäelse de mött i vårt land. Överallt har de funnit intresse för det planerade Kamratförbundet. Många sköterskor har känt det som ett skriande behov.

— A fellowship of this kind cannot be organized, it must be agonized, prayed through, framhåller mr Grim. (Ett sådant kamratförbund kan inte organiseras fram, det måste vändas, bedjas fram.) Med den gedigna kristna bakgrund ni har här i Sverige, kunde oerhört mycket uträttas vid våra sjukhus av de kristna sjuksköter-

skorna, om de får den uppmuntran och det stöd, de behöver.

— Är det något som under Era resor gjort Er beklämd här i landet? frågar vi vidare.

— Ja, det är ju klart, att det är en del saker som bedrövat oss. Det är nog så riktigt, som pastor Gunnar Levén skrev i Stiftskronikan i samband med vårt besök i Göteborg: »Hedniskt tänkesätt utbreder sig här i Sverige. Våldiga summor offras både på Bacchus' och Venus' altare.» Och vi har ett intryck av att många kristna är alltför försagda. Det är så litet av spontant vittnande för Kristus, så ringa aggressivitet hos de kristna.

När Mästaren gick här nere visade han sin gudomliga makt genom att bota såväl människornas kroppar som själar. Det är en stor uppgift som en sköterska har att att få gå i hans spår och vittna om honom samtidigt som hon söker lindra människors kroppsliga nöd. Blir den kristna sjuksköterskekåren gripen av Kristus, så kanske den kan få bli ett av medlen till att den mycket efterlängtrade väckelsen kommer till Sverige.

Vi ville gärna hoppas det. Vi önskar det planerade Kamratförbundet all Guds välsignelse. Och vi tackar Gud för dessa hans båda vittnen från fjärran land. Det är så sant som Gunnar Levén skriver i den ovan nämnda artikeln:

»Gud har många underliga vägar. En Filippus sänder han till Asdod, en Petrus till Antiokia och en Paulus till Rom. Vi får uppdraget att missionera i Indien och Kina, och från Afrika kommer man till oss. Det överensstämmer inte riktigt med våra tankar. Det rubbar våra cirklar. Sverige — ett missionsland?»

Men var det inte någon som sade, att vinden blåser vart den vill? Vetenskapen talar om en kraft som strävar att föra luftmassan från det höga till det låga lufttrycket. På så sätt uppkommer olika vindriktningar. I andens värld finns liknande krafter. Därför missioneras det på skilda håll i vår värld. Och alltid kommer stöten från det håll, där det andliga livet är starkast.»

L. L.—r.

*

De som önskar vidare uppgifter om de kristna kamratgrupperna bland sjukhuspersonalen i Sverige kan vända sig till Syster Anna Svea Andersson, Lasarettet, Gävle.

Skulle någon av DUT:s läsare vilja förvärva sig en av Johann Engelas vackra akvareller, kan beställning ske genom DUT:s red. Tavlorna kostar förnämligt inramade 150—200 kr.